

Publicerad 2020-08-19 23:20 av smultronbergen

Bomull

Hon ligger nära mig. Ber om ryggmassage

berättar incidenter som i vissa fall

minner mig om lögner. Likt en ofattbar

ömhet säger hon att hon

tycker om att jag kramar henne efteråt.

Efter att hon varit dum.

hon ljuger öppet säger att hon ljög för mig

för oss. Men berättar om den oskyldigaste och

jag undrar varför. Hon ville att det skulle verka

spännande.

jag kramar henne efteråt. Alltid. Hon säger att hon

är livrädd för att vännen skvallrar. Säger att hon

då måste sluta där hon går. Att hennes pappa sagt

så. Inser att hon är ett barn som inte alltid lyckas

komma in. Att hon i samma ögonblick kan visa sådan

spirande glädje och entusiasm inför morgondagen

att hon lämnar mig i djup förundran.

Förstår inte mitt barn

jag säger inte att hon är ljuv att allt alltid

blir bra. Jag frågar henne varför de andra

inte vill. Inte vill vara med henne och vad

som skulle ske om hon valde bort.

hon pratar om huggormar, vargen och

björnen. Om hajjar som släppts ut i

Mälaren. Om dubbelheten. Stå ut med för

att tillhöra någonting.

hon är just sex år gammal.

Kärleken är en sårbar punkt och

hon ser framför sig mötet mellan

mödrarna de kloka. Om alla sår vi

åsamkar barnen. Omedvetet.

hon är just sex år gammal och

även jag önskar att bomullen

gick att täcka hennes brunbrända

slanka kropp.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smultronbergen med Poeter.se id #40881 innehar upphovsrätten